

LENI SARIS
Soms geeft het leven gul

LENI SARIS
Soms geeft het leven gul

Eerste druk in deze uitgave 2001

NUGI 342

ISBN 90.205.2541.7

Copyright © 2001 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen Reclame

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

De kalender meldde, dat het lente was, maar het bleef, zoals gebruikelijk in Holland, veel te koud en voortdurend nat. Vivian Loevenstein bleef een ogenblik bij het boogvenster in een van de zijgangen van het grote ziekenhuis staan en keek naar de triest verregende narcissen in het enige bloemperk, dat de tuin probeerde te sieren. Het zag er allemaal nogal kaal uit, maar dat zou wel beter worden in de loop der jaren. De tuin was nieuw, evenals het gebouw aan de overkant, allemaal wegens noodzakelijke uitbreiding en vernieuwing. In dit ziekenhuis had ze haar verpleegstersopleiding gehad en nu ze op het punt stond om weg te gaan, keek ze met weemoed naar het nieuwe gebouw. Zij zou nooit een van de aardige kamers in het nieuwe zusterhuis bewonen, maar wat deed het ertoe. Het was tenslotte haar eigen keus. Ze had een nogal vermoeiende nachtdienstperiode achter de rug. Soms gebeurde er weinig, en dan trof je het opeens dat, zoals ze het noemde, alle hens aan dek was. Ze gaapte verstolen en trok één voet op.

„Zeg, Loevenstein, wat sta jij daar als een ooievaar op één poot?” Aldus het commentaar van een voorbijlopende assistent, die ze oppervlakkig kende. „Heb je niets beters te doen?”

„Het is m'n eigen tijd die ik sta te verprutsen,” snibde ze terug.

„Dan verpruts jij je eigen tijd bijzonder dom.” Met een hautain gebaar draaide de jongeman zich om en liep door.

Vivian trok een lang gezicht en wreef nadenkend over haar neus, maar ze zette toch haar vermoeide voet weer naast de andere op de grond.

Nog afgezien van het feit dat ze deze assistent niet mocht, had ze over het geheel genomen weinig meegemaakt van de tedere witgejaste dokter-verpleegsterromantiek, vluchtige avonturen en enkele bestaande en bestendige liefdes buiten beschouwing gelaten. Vivian wist best dat ze de moeite van een tweede blik echt wel waard was, maar ze verwachtte die bewonderende blikken volstrekt niet. Uiterlijk had ze weinig van de zelfverzekerde, bazige, beroepsvriendelijke verpleegster, maar ze deed haar werk met liefde en overtuiging. Ze was, in tegenspraak met haar frêle uiterlijk, de grote grijze ogen en de soms wat verlegen aandoende manier van optreden, in alle opzichten 'een goeie', die van aanpakken wist zonder het er te dik op te leggen. Ze stond wel op haar stuk als het goed was voor de patiënten maar maakte eerder de indruk, dat ze haar zin meer kreeg door geduld dan door te zelfbewust optreden. Patiënten voelden zich zelden door haar gedwongen, maar ze deden wél wat ze zei 'De ijzeren vuist in het fluwelen handschoentje', noemde het Hoofd haar en dat Hoofd wist drommels goed dat zij, wegens haar niet geringe omvang, weinig origineel maar duidelijk 'Dikkie' werd genoemd. Natuurlijk niet als ze het hoorde, maar op de een of andere onnaspeurlijke manier komt een mens altijd achter zijn bijnamen. Ze

leed er overigens niet onder en had tegen goede bekenden eens opgemerkt: „Ze weten tenminste wie bedoeld wordt van groot tot klein en tegen die spelddunne wichten kan ik toch niet op, die vinden maat veertig al enorm.” Dikkie, om de onelegante bijnaam even te handhaven, mocht Vivian graag. Het meisje werkte goed en met overtuiging, ze bleef de patiënt als een mens met een eigen wil zien en ze had gevoel voor humor. Zeuren deed ze ook heel zelden en als ze kwaad werd, had ze er meestal een goede reden toe. Bovendien geloofde ze heel verfrissend wél aan hard werken maar niet aan tedere dokter-zusterromances en zag de dokters als hardwerkende mensen zonder aureool. Het laatste wat ze verlangde, was zich een dokter als echtgenoot te veroveren. Met zo'n altijd bezige man, die nooit thuis was, kwam er van een huiselijk leven niets terecht, oordeelde ze, vooral als zo'n man aan een ziekenhuis was verbonden en je zelf ook niet de ambitie bezat alleen maar met de stofzuiger en stofdoek door het huis te wandelen en daarna op te zitten en pootjes te geven. Ze was tenslotte verpleegster geworden uit overtuiging en ze wilde dat beroep nog jarenlang blijven uitoefenen. Een jong, bevriend artsenechtpaar was een jaar geleden, kort na hun huwelijk, naar Nieuw-Guinea gegaan en er was een levendige briefwisseling ontstaan. Vivians moeder had met schrik gezien en gehoord, en dus van stap tot stap meebeleefd, hoe enthousiast Vivian werd; eigenlijk had ze de Mesniers vanaf het eerste ogenblik benijd. Het geluk had mevrouw Loevenstein nu ook niet bepaald toegelachen. Ze was tot twee keer toe vrij vlug weduwe geworden. John, uit haar eerste huwelijk met Cees Fransen, was een jaar geleden naar Australië vertrokken en nu had ze voelen aankomen dat Vivian, de enige dochter uit haar tweede huwelijk, ook weg wilde. Ze had de Mesniers wel willen schrijven: „Láát haar... laat haar met rust! Ik wil niet dat ook Vivian weggaat... jullie stoken haar op... en ik bén al zo eenzaam!” Natuurlijk deed ze zoiets niet. Ze kon er Vivian niet van weerhouden haar eigen leven te leiden, maar inwendig nam ze het de Mesniers kwalijk.

Ze zag Vivian groeien naar dat ideaal: uit te vliegen naar Nieuw-Guinea en daar de Mesniers, die dringend behoefte aan haar hadden, te gaan helpen. Dat plan rijpte langzaam, het was beslist geen bevlieging of onbekookt idealisme. De moeder voelde het aankomen dat de dag niet ver was, waarop Vivian zou zeggen: moeder, ik ga naar Nieuw-Guinea. En op een avond, zomaar, nog onverwacht, zei Vivian, op haar gemak met haar moeder genietend van het rustig samen koffiedrinken: „Ik ben van plan om naar Nieuw-Guinea te gaan, moeder. Ik heb er lang en breed over nagedacht, vooral omdat ik het voor u zo naar vind dat u alleen achterblijft, maar ik kan toch ook niet altijd thuisblijven? „Misschien had ik nog de kleine hoop dat het over zou gaan!” Mevrouw Loevenstein klemde haar handen ineen want ze wilde deze slag, ter

wille van Vivian, zo rustig mogelijk opvangen. „Ik weet wel dat je niet thuis kunt blijven, maar het is zo... zo véér. En zeg nou niet dat er tegenwoordig geen afstanden meer bestaan. Het is afschuwelijk ver weg en ik ken jou, hier heb je maanden mee rondgelopen, het allemaal overdacht en zo'n vast besluit genomen, dat ik eigenlijk niet eens durf te vragen: 'Vivian, weet je zéker, dat je dit wilt?'

„Ik vraag het toch, dat hoor je.”

„Het spijt me zo voor u, maar ik heb dat besluit genomen, er kan niets tussenkomen.”

De grijze ogen waren rustig en waakzaam. „Ik kan niet anders. Zie het als een roeping, moeder, al klinkt dat nogal overdreven. Toch voel ik het zo. Ik moet gewoonweg gaan, maar ik zoek geen avontuur en ik denk ook niet: 'Nou, het is eens iets anders'. Het is zinvoller werken, ik kan méér doen en h́ier ben ik wel vervangbaar, maar voor Nieuw-Guinea krijg je niet iedereen. Ik wil graag gaan.”

„En er kan niets tussenkomen!” Het klonk onwillekeurig wat cynisch; Vivians moeder weigerde haar eenzaamheid uit te spelen.

Vivian leunde terug in haar stoel. Er viel op dat moment zo weinig te zeggen en het meisje wist bijna zeker, dat de gedachten van haar moeder bij dat andere vertrek waren. Broer John... grote broer... Vivians gezicht vertrok. Ze hield van de tien jaar oudere broer en ze kon het nog steeds niet vergeten, dat hij zonder nog naar zijn moeder en zuster om te zien op de vlieghaven in de sleuf verdwenen was, die naar het vliegtuig voerde dat hem naar Australië zou brengen. Ze had het gevoeld als een verbreken van alle banden en waarom...? waarom? Er gebeurt een auto-ongeluk... zoveel doden, zoveel gewonden... wat gaat erachter schuil? John was niet de enige overlevende geweest en zijn uiterlijke verwondingen vielen mee, maar vanaf die dag was John een onaantastbare vreemde geweest, onbereikbaar, onvriendelijk, snel geïrriteerd en een enkele keer meende Vivian onverbloemde afkeer in zijn ogen te zien.

„Hij móet ons niet meer!” had ze gezegd. „Hij wil alleen zijn, alles vergeten, ons ook. Waarom práát hij niet? Wat heeft hem zo veranderd?”

„Ik weet het niet,” had mevrouw Loevenstein eenvoudig gezegd. „We moeten geduld hebben, alleen maar geduld.”

De afkeer in zijn ogen was alleen maar angst geweest, dat Vivian, waarmee hij altijd ondanks het leeftijdsverschil goed had kunnen praten, hem nu beroepshalve aan het praten zou krijgen, wat hij niet wenste. Vivian had het niet begrepen. Hoe zou ze dat ook kunnen? John bleef sindsdien een ongenaakbare vreemde die zo vlug mogelijk naar het buitenland wilde en op een dag brachten ze die vreemde weg, die zelfs niet meer omkeek, met pijn in hun hart... Ze vroegen zich af of ze nog ooit iets van hem zouden horen. Hij schreef echter wel naar huis, uiterst korte, nietszeggende brieven, waaruit ze alleen wisten, en daar waren

ze dan dankbaar voor, dat hij leefde, gezond was en het goed maakte. „Hij had net zo goed een fotokopie voor enkele dozijnen malen kunnen laten maken,” had Vivian in een bittere bui gezegd. „Dan zou hij er zonder moeite iedere maand een hebben kunnen posten als het schrijven van de enveloppe en het plakken van de postzegel hem tenminste niet teveel moeite bezorgt. Een brief... laat me niet lachen!”

Dat alles was nu meer dan een jaar geleden maar allesbehalve vergeten. Het leek allemaal nog zo kort geleden en nu had Vivian het besluit genomen om naar Nieuw-Guinea te gaan. Voor hoe lang? Geen mens kon het weten. Als Vivian zich gegrepen voelde door het werk en dat zat er natuurlijk wel in, dan zou het wel eens langer kunnen duren dan de nu al onoverkomelijk lijkende paar jaren.

Vivian begon voorbereidingen te treffen. Ze waren in het ziekenhuis niet gelukkig met haar aanstaand vertrek en 'Dikkie', die officieel zuster Haslinger heette, vond het méér dan alleen maar jammer. Je kunt iemand leren verpleegster te worden, als zij iets voor het vak voelt, maar een geboren verpleegster en een geboren arts noem ik iemand, die niet alleen weet wat haar of hem geleerd is, maar de dingen aanvoelt. Dat kun je niet léren, dat heb je of je hebt het niet, was een van haar stelregels. Ze begreep ook wel dat Vivian, omdat ze die aangeboren hoedanigheid bezat, weg wilde, een breder arbeidsterrein zocht, maar het speet zuster Haslinger oprecht. Vivian zou nog twee maanden thuisblijven, ze vond dat haar moeder daar recht op had en ze had zich voorgenomen, er een fijne tijd van te maken.

Het was op die koude lentedag, dat Vivian aan het raam afscheid stond te nemen van haar omgeving en tot de werkelijkheid werd teruggeroepen door de opmerking, dat ze als een ooievaar op één poot stond. Roeping... ze had het altijd een vreemd, nogal overdreven woord gevonden en ze had er iets tegen gehad, sinds de dag, dat ze het woord als zevenjarige had trachten te verteren met alle narigheid die eraan verbonden was.

Een religieuze van de oude stempel had de aan haar toevertrouwde schare bijgebracht: „Als je roeping krijgt, dan laat je alles in de steek, je vader en moeder, je huis en alles waar je van houdt, daar kun je niets tegen doen, zie je.”

Nu, ze zagen geen van allen iets en vergaten het weer, behalve Vivian, die dagenlang in doodsangst leefde voor die 'roeping', die ze als een soort ziekte beschouwde.

Als ik 'm nou maar niet krijg! had ze zorgelijk gedacht. Ik wil helemaal niet weg van thuis. Wat lijkt me dát erg!

Het had ongeveer een week geduurd voor ze het probleem zelf had verwerkt, ze liep niet gauw met haar problemen naar haar ouders, hoeveel ze ook van hen hield. Bovendien had de zuster, die over de roeping ver-

teld had, niets kwaads bedoeld, ze was een lieve, vriendelijke ziel en ze zag er altijd gelukkig en tevreden uit. Wie kan trouwens ooit voorzien hoe een woord of een daad, hoe onschuldig lijkend ook, kan blijven haken in een kinderbrein? Wel verraste Vivian de zuster met de wonderlijke vraag: „Als iets moet gebeuren, kun je er dan iets tegen doen? Ik bedoel eh, als je naar de tandarts moet... en daar hou ik niet van... dan helpt het niet om bang te zijn, hè? Het gebeurt tóch!”

„Ja, doordenkstertje!”

De zuster had Vivian liefkozend over het haar gestreken. „Nou, dan zien we wel!” had Vivian geantwoord en de goede zuster had er totaal niets van begrepen.

Vreemd, dat ze nu dan toch nog min of meer met het woord 'roeping' werd geconfronteerd. Ze kon geen ander woord bedenken voor de sterke, door niets te stuiten drang om in Nieuw-Guinea te gaan werken, zonder dat het iets met sensatielust of de zucht om meer van de wereld te zien, had te maken. Ze moest gaan, niet meer en niet minder, en iedereen die er behoefte aan had, mocht het noemen zoals hij wilde. Het deed haar wel degelijk iets, dat ze haar moeder alleen moest laten en ze hechtte ook wel aan haar eigen omgeving, maar dat zonk allemaal in het niet bij de sterke drang om weg te gaan. De geschiedenis met John had ze zich erg aangetrokken maar het had haar getroost, dat moeder niet bij de pakken ging neerzitten. Nu moeder zoveel tijd had, nam ze haar oude werk als bibliothecaresse weer op. Enfin, ze hoopte nu maar, dat de twee laatste maanden samen echt prettig zouden worden, er vielen nog heel wat dingen te regelen en de correspondentie met de Mesniers werd intensief beoefend.

Vivian stond opnieuw zo in gedachten verzonken, al was het dan nu op tweeën voeten, dat ze dwaas schrok van de tik op haar schouder.

„Ik weet het niet, maar je hebt waarschijnlijk een slecht geweten,” zei een collega lachend. „Haslinger wil je spreken. Ik heb gezegd dat je waarschijnlijk al weg was. Als je geen tijd hebt, maar die indruk maak je niet, kun je er vandoor gaan en natuurlijk ook als je geen zin hebt. Ik heb je in dat geval niet gezien.”

„Nee hoor, ik ga wel even kijken wat ze moet.”

Vivian keerde zich om.

„Is ze boven, op hoogstderzelve bureau?”

„Voorzover ze niet weggeroepen is... ja. Nou, dag hoor, ik moet hóllen!”

Vivian schoot in de lach, ze had de bewuste collega nog nooit anders dan op een draf gezien, ze scheen altijd in tijdnood te verkeren. Dat was bij verpleegsters niets bijzonders, maar deze demonstreerde het altijd op lachwekkende wijze. Vivian betwijfelde ernstig of het nu wel goed was als je altijd zo'n gehaaste indruk maakte, zo onrustig voor de patiënten, maar iedereen heeft nu eenmaal zijn eigen opvatting van zijn werk. Ze keek de dravende gestalte nog even na, haalde toen

glimlachend de schouders op en koerste naar de kamer van zuster Haslinger.

„O, kom binnen, zeg!” De omvangrijke gestalte in het wit maakte vóór alles een glimmend heldere, opgewekte en opgepoetste indruk.

„Eigenlijk dacht ik dat je al weg zou zijn.”

„Dat dacht Topsy ook.”

Vivian liet zich behoedzaam neer in een stoeltje, dat er gemakkelijk uitzag maar waarin je miserabel zat. „O, Topsy... ja, had zeker weer haast. Gekke naam heeft dat kind... doet me aan iets denken, weet niet wat!” Zuster Haslinger schoffelde driftig in de vele papieren op haar bureau en volgens Vivian zat ze dan met een probleem waarmee ze geen raad wist. „Ik weet het niet zeker, maar ik geloof dat er een Topsy voorkomt in De negerhut van oom Tom...”

Vivian grijnsde openlijk om de glazige verwondering waarmee twee helderblauwe ogen haar opeens aankeken, terwijl de bezige handen stilvielen.

Vivian vroeg zich af of ze een kleine verhandeling zou geven over dit oude, wereldberoemde werkje, maar ze nam aan dat zuster Haslinger daar geen behoefte aan had. Haar volgende woorden bewezen dat dan ook.

„Ik heb je niet gevraagd om hier over literatuur te komen spreken,” zei ze met een heel diepe zucht. „Ofschoon ikzélf over de naam Topsy begon... enfin, doet er niet toe... Tópsy nota bene! De zaak is eigenlijk deze... de zoon van een vriendin van me zit momenteel nogal met moeilijkheden...”

Vivian begreep meteen dat er een of ander beroep op haar hulpvaardigheid dreigde. Ze werd zo kwaad, zo onwillig en opstandig, dat ze een zeldzaam bot antwoord gaf.

„Dat is ellendig maar daar zit ik niet mee!” Het was meer zo'n in de mode zijnde doodoener en ze schrok er zelf van.

„In dat geval behoeven we er niet verder over te praten.”

De stem van zuster Haslinger klonk eerder verslagen dan beledigd. „Ik zou natuurlijk kunnen antwoorden, dat ik zo'n antwoord niet van een verpleegster had verwacht, maar ik zou eerder willen zeggen dat ik dit antwoord niet van jou als méns zou hebben verwacht”

„Ik weet ook niet, wat me bewoog om zo grof te zijn!”

Vivian aarzelde even. „Of toch... maar ik heb misschien alleen maar gedacht, dat u die opmerking met een bedoeling, die mij raakte, hebt gemaakt. In dat geval denk ik, dat ik me onbewust heb willen verweeren en geslagen heb vóór ik de klap voelde. Het spijt me overigens verschrikkelijk. Wat is er eigenlijk met die zoon van uw vriendin aan de hand?”

„Ik weet niet of het eerlijk is om je daar nu nog mee lastig te vallen,

want je had gelijk.”

Zuster Haslinger bleef altijd strikt eerlijk en rechtvaardig, een van de redenen waarom iedereen haar mocht. „Tenslotte weet ik uit onze lange gesprekken hoe je naar je vertrek toeleeft en ook dat de laatste tijd in Nederland voor je moeder is en niet om iemand uit de puree te helpen. Het is gewoonweg oneerlijk van me geweest en vergeet het maar. Ik neem het je echt niet kwalijk.”

„Gelukkig maar,” merkte Vivian droog op. „En mag ik dan nu weten, waaruit die puree bestaat? Ik ben namelijk nogal nieuwsgierig.”

„De zoon van mijn vriendin – Maurice Anderson heet hij – is weduwnaar. Hanneke, zijn vijfjarig dochtertje heeft maanden in het ziekenhuis gelegen met een ernstige heupfractuur. Hoe ze het klaargekregen heeft om nou weer zo ongelukkig te vallen, dat ze er een hersenschudding aan heeft overgehouden weet ik niet eens, maar Maurice wil Hanneke niet naar het ziekenhuis hebben... dat verdraágt ze niet meer nadat ze er pas enkele maanden uit is. Ze is toch al helemaal uit haar doen en Maurice kan zo slecht lang vrij krijgen... eigenlijk helemaal niet, maar...”

„Zuster Haslinger... alstublíeft!” Vivians stem klonk smekend en haar ogen keken nadenkend naar de vrouw aan de andere kant van het bureau. „U bent er zo door gegrepen, dat er voor een vreemde kop noch staart aan het verhaal zit. Wie zorgt er dan voor Hanneke in normale omstandigheden?”

„Mijn vriendin, maar die ligt zélf in het ziekenhuis, h́ier!”

Zuster Haslinger staarde somber terug. „Ze wilde de vogeltjes voeren en viel van het tuintrapje. Een gecompliceerde enkelbreuk!”

„Wat een toestand!” zei Vivian rustig, ze was wel een en ander gewend.

„En wat voert de pa van Hanneke voor de kost uit?”

„Maurice? O, die doet van alles bij de tv-reportages en zo.”

Het klonk vaag, maar het bracht toch enig licht in Vivians brein. De naam 'Anderson' had haar vaag bekend in de oren geklonken. Aangezien noch zuster Haslinger, noch Vivian ooit tijd had om rustig naar de tv te kijken, bleven Andersons werkzaamheden in dat bedrijf voorlopig dus vrij duister. Het enige dat hen duidelijk was, bleef het feit, dat iedereen wist dat mensen van tv en radio altijd met tijd vechtende overbelaste en altijd reizende persoonlijkheden zijn.

„Arm Hanneke!” zei Vivian. „En wat is nou de bedoeling? Een privé-verpleegster voor het kind?”

„Iemand die een paar weken op haar wil passen, anders niet. Nou ja, en natuurlijk zorgen dat ze de eerste dagen blijft liggen.”

Het klonk niet bepaald overtuigend en Vivian begreep de reden wel.

„En waar komt de hulp na die twee weken vandaan?” informeerde ze spits. „Ik vermoed dat die oma dan evenmin voor haar kan zorgen.”

„Nee, eh... maar als Hanneke beter is kunnen we haar misschien ergens

onder zien te brengen.”

Zuster Haslinger wachtte even maar er kwam geen reactie en toen viel ze uit: „O, verdraaid, Viv, als je niet wilt... goed, maar laten we dan uitscheiden met dit gesprek. Ik zal wel zien wat ik doe, maar dit geschipper vind ik erg naar. Je voelt er niets voor en dat is je goed recht, maar zeg het ronduit.”

„Goed. Ik wil twee weken gaan maar dan is het ook onherroepelijk uit,” zei Vivian kortaf. „Mijn moeder zal niet blij zijn en ik ben het evenmin, maar die eerste weken moet ik dan maar voor ze opvangen. Inderdaad kan er daarna voor dat kind gemakkelijker een onderkomen gevonden worden. Schrijf maar op een briefje waar, wanneer en hoe ik er komen moet, zuster Haslinger. Het zal wel haastwerk zijn, dus u kunt me natuurlijk ook thuis bellen. Dan ga ik nu maar, als u er niets tegen hebt.”

Zuster Haslinger wuifde zich koelte toe, toen de deur achter Vivian in het slot was gevallen. Zo vinnig, zo kortaf en onaangenaam op haar punten staand, had ze de aardige, hard werkende en meegaande Vivian nog nooit meegemaakt. Ze had wel begrip voor de situatie, maar als ze niet te veel was afgegaan op de Vivian die ze altijd had meegemaakt, zou ze het toch niet gewaagd hebben haar hulp te vragen. Het meisje deed het werkelijk zo tegen haar zin, dat ze zich schaamde toch van haar diensten gebruik te moeten maken. Het liefst zou ze hebben gezegd: „Laat maar, kind, ik vind wel iets anders.”

Ze kon zich dat niet veroorloven, want ze wist niets anders. Met Hanneke lag de zaak niet zo gemakkelijk en je kon haar niet toevertrouwen aan een goedwillend maar onhandig mens als de werkster, die haar eigen huishouden had en niet de hele dag bij Hanneke kon blijven of een vriendelijke buurvrouw, die haar eigen huishouden had.

Een halfuur later belde Maurice Anderson op om te informeren of ze al iemand voor hem gevonden had. Dat was eigenlijk nogal tegen het zere been geschopt want het gesprek met de onverwacht pinnige Vivian zat haar nog dwars.

„Ja, ik heb iemand voor je, maar behandel haar met zachtheid,” zei ze tamelijk sarcastisch. „Je kunt op twee weken rekenen en dan is het onherroepelijk 't einde. Het meisje is prima, een van de echt goede verpleegsters, maar ze heeft ontslag genomen omdat ze binnenkort naar het buitenland gaat om te werken en de laatste maanden thuis wilde blijven. Het is dus nogal een inbreuk op haar plannen en ze was er bepaald niet gelukkig mee.”

„Ja maar, als ze dan Hanneke maar goed behandelt,” aldus de geplaagde en ongeruste vader.

„Zeur nou niet, Maurice! Zo is Viv niet!” snauwde zuster Haslinger. „Wat ze eenmaal doet, doet ze goed en je dochter is veilig bij haar. Bel haar

over een uurtje. Ze is nog niet eens thuis en vraag wanneer je haar kunt komen afhalen. Ze vindt die negorij van jou anders niet eens.”

„Maar ik móet vanavond nog weg voor een reportage, die... enfin, láát maar!”

Maurice had niet de indruk dat zijn moeders vriendin erg onder de indruk was van het feit dat hij voor een reportage weg moest, dus ging zijn protest uit als een nachtkaaars.

„Nou, in ieder geval bedankt, tante Jet, en geef me het adres dan maar,” zei hij tam. „Is het een kat van een mens? Zou ze wel lief zijn voor Han?”

„Het is géén kat van een mens en als je het niet erg vindt, maak het dan kort. Heb je je balpen bij de hand om het adres te noteren?”

Tante Jets geduld bestond niet meer na een moeilijke, drukke namiddag.

„Ja, en geef me ook het telefoonnummer,” zei Maurice en hij voegde er misprijzend aan toe: „Tante Jet, ik wist niet, dat jý zo’n kat van een mens kon zijn. Evengoed bedankt, dat je me hebt geholpen en zég het nou maar... ik wacht!”

Vivian verkeerde ook nog steeds in een mineurstemming toen ze thuiskwam en de hoop op vakantie met moeder meteen grondig de bodem insloeg.

„Het spijt me, mam, maar de eerste veertien dagen gaat de voorstelling niet door. Ik heb een zwaar opgedrongen baan voor veertien dagen. Enfin, daarna hebben we toch nog een aantal weken samen. Het kan nou eenmaal niet anders.”

„Als je me nou eens vertelde, hoe dát nou weer mogelijk is?”

Mevrouw Loevenstein werd bleek en haar mond vertrok tot een smalle, misprijzende streep. „Viv, ik vind het werkelijk héél erg naar! Je had me zó beloofd om de resterende tijd vrij te houden en nu ga je weer een báán aannemen. Wat is dat voor onzin?”

„Was het maar onzin!” zei Vivian. Ze woelde door het halflange donkere haar, tot het dwaas omhoog stak. „Als je nu even luisteren wilt, vóór je gaat brommen, dan begrijp je het beter.”

Ze gaf een uitgebreid en natuurgetrouw verslag van het gesprek met zuster Haslinger.

„Zeg nou zelf, kon ik anders?” vroeg ze wanhopig. „Ik blaak niet van ijver maar het zijn tenslotte maar twee weken.”

„Ja... máár twee weken!”

Het klonk zo sarcastisch, dat Vivian geërgerd de wenkbrouwen fronste.

„Ik vind dat zuster Haslinger je op een handige manier voor haar karretje heeft gespannen, kind. Ik weet niet of je dat wel dóórhebt?”

„Zo zou ik het niet willen noemen. Ze heeft me altijd als vrij volgzzaam gekend en opeens veranderde het lam in een blazend tijgerkatje... nou ja...”

Vivian schoot in de lach. „Arme Has, ze zat er zó mee in dat ik niet

anders kon doen dan terugkrabbelen en braaf helpen. Kom, moedermijne, kijk niet zo verongelijkt!”

„Als het een beetje tegenzit, belt die man dadelijk nog!”

Mevrouw Loevenstein haalde de schouders op en begon de tafel te dekken. „Je weet niet eens waar je terechtkomt... je... enfin, dat zal wel in orde zijn, het is tenslotte een relatie van die oerdegelijke zuster Haslinger.”

Vivian vond de opmerking grappig en voor haar moeder rustgevend, dus glimlachte ze alleen maar braaf. Kennissen van oerdegelijke mensen behoeven nog niet altijd hetzelfde karakterpatroon te hebben, maar het zou inderdaad wel in orde zijn met die Anderson! Ze nam tenminste aan, dat Haslinger niet zo bezeten was door de drang om hulp te verlenen aan Hanneke, dat ze Vivians veiligheid in een wildvreemd huis maar over het hoofd had gezien.

Als het een enorme griezels is, ga ik niet met hem mee, Hanneke of geen Hanneke! dacht Vivian, en zonder enig enthousiasme op haar bord rondprikkend naar de ene aardappel en de twee slablaadjes, die ze had opgescheept informeerde haar moeder. „Zul je je niet verslikken in dat vele eten, kind? En eet het dan tenminste op, zit niet te klieren alsof je vijf bent!”

„Nee ma... ja ma...” Vivian grinnikte en waande zich terug in vroeger jaren. „Het is goed dat de onbekende Hanneke je niet hoort.”

Ze verslikte zich toch bijna in het laatste stukje aardappel, toen de telefoon rinkelde. Daar zou je het hebben!

„Met Anderson,” zei een prettige stem en dat had ze kunnen weten, want aan tv en radio verbonden mensen hebben beroepshalve een prettig stemgeluid. „Vindt u het goed als ik u om zeven uur kom halen? Het is een halfuur rijden en ik moet zien, dat ik om negen uur op een vergadering in Amsterdam ben. U vindt het toch niet erg?”

„Ik dacht wel dat u haast zou hebben. Wie is er dan nu bij uw dochtertje?” informeerde Vivian.

„Een dame die in de buurt woont.”

Kort en krachtig met een klank van 'zeur nou niet, mens' in zijn stem.

„Om zeven uur dan?”

„Goed, maar...” begon Vivian.

„Tot straks dan,” zei de haastige man aan de andere kant en belde af.

„Nou, zeg...” Ze knalde de hoorn op het toestel. „Wat een kortaangebonden kereltje!”

Het kereltje, dat prompt zeven uur op de stoep stond, stak meer dan een hoofd boven Vivian uit. Hij had donkere ogen en weerbarstig bruin haar.

Een scherp getekend gezicht, wel aantrekkelijk om te zien als de bezitter iets vriendelijker gekeken had. De gelegenheidsglimlach toonde

zeer respectabele tanden en zijn kin was eigenwijs en vierkant. Dat was Vivians eerste indruk en de eerste indruk van Anderson luidde, als hij hardop had kunnen denken: Kon tante Jet nou niets anders vinden dan zo'n kind? Moet ik dáár Han aan overlaten? Ze ziet er niet onaardig uit, maar ik zoek geen fotomodel of een meisje met mooie ogen. Ik hoop dat de schijn bedriegt.

Maurice Anderson maakte schijnbaar nogal verstrooid kennis met Vivians moeder maar hij was zich terdege bewust, zonder uitgebreid rond te kijken, van de degelijke, smaakvolle inrichting van de grote kamer. Het milieu was in ieder geval goed.

Hij lijkt me in ieder geval een betrouwbaar persoon, dacht mevrouw Loevenstein, nog steeds zorgelijk. Enfin, ik val maar weer terug op zuster Haslinger, die weet wel wat ze doet.

Haar zorgelijke gedachten moesten wel op haar gezicht te lezen zijn en Anderson, gewend om met mensen om te pan en hun zwakke plek te doorzien, vergat een ogenblik zijn eigen zorgen.

„Mevrouw Loevenstein, ik weet wat u denkt, maar u kunt gerust zijn.” Zijn onverwachte glimlach had iets bijzonder innemends. „Hier hebt u mijn pas... ik bèn Maurice Anderson en soms ben ik weleens op de beeldbuis. Ik weet niet of u daar veel naar kijkt en u de werkelijkheid daarmee kunt vergelijken? Ik heb me echt ten einde raad tot zuster Haslinger gewend omdat ik haar goed ken en ze zo betrouwbaar is. Mijn werk wacht en Han is ziek. Ik zit er enorm mee. Ik weet zeker dat ik later, als de een of andere vent zomaar mijn dochter op komt halen voor een onbekend karwei, net zo zal reageren als u... waarschijnlijk wel iets agressiever.”

„Ik ben blij dat u het begrijpt.”

Mevrouw Loevenstein lachte met hem mee, ofschoon ze, tot Maurice's vermaak, toch snel de papieren bekeek.

„Het is natuurlijk onzinnig van me, want mijn dochter vertrekt binnenkort naar Nieuw-Guinea en dan zal ze ook haar eigen bonen moeten doppen. Dat kan ze trouwens ook best.”

„Naar Nieuw-Guinea?” Maurice keek in opperste verbazing naar Vivian.

„Hoe komt u daartoe?”

„Ik ga daar werken. Vrienden van mij, een jong artsenechtpaar zit daar. Het trekt me zo geweldig dat ik niet anders wil dan zo snel mogelijk gaan. Daarom heb ik uiterlijk twee weken om u te helpen, de rest van mijn tijd is voor mijn moeder.”

Nu wist hij meteen waar hij aan toe was.

Dat wist Maurice inderdaad en ook, dat hij zich in het uiterlijk van de tengere, alleen maar lief ogende Vivian deerlijk vergist had, ondanks zijn mensenkennis.

„Zullen we dan nu maar gaan?” vroeg hij. „Ik moet op tijd zijn bij...”

„...die vergadering. Ja, dat zei u,” vulde Vivian vrij ongeduldig aan. „Ik

ben klaar. Dag mam, tot ziens en ik bel nog wel even, hè?" Ze kuste haar moeder, nam haar handtas en keek zelfs niet naar haar koffer om, ze had al gezien, dat Maurice Andersen zich erover had onfermd.

„Ik neem aan, dat dit uw koffer is?"

Het klonk licht sarcastisch. „Ja, anders had ik wel iets gezegd toen u 'm oppakte. Er ontgaat me niet zoveel... beroepshalve."

Ze glimlachte vriendelijk en een beetje plagend. „Ik ben nog niet zó geëmancipeerd, dat ik het niet prettig kan vinden als een man mijn koffer wil dragen, al zie ik niet tegen sjouwen op."

„Ik zou me nogal belachelijk voelen als ik met mijn handen in mijn zakken achter een vrouw aanliep die met een koffer loopt te sjouwen," was het droge commentaar. „Dat zal wel ingeboren zijn."

Hij liet haar instappen en legde haar koffer achterin, waarna hij zo snel wegreed, dat Vivian amper nog even tegen haar moeder kon wuiven.

Anderson begon meteen uitleg te geven over de wijk waarin hij woonde.

Niet ver buiten de stad, maar wel landelijk en er lagen welgeteld vier woningen in de buurt. „Maar 'in de buurt' betekent nou ook weer niet, dat je je buurman, zoals in de stad, praktisch uit het raam een hand kunt geven," besloot hij.

„Ik ben er weleens langsgefietst," stelde Vivian hem gerust. „Ik hou van 'huisje kijken' buiten de stad en ook van de veelgeroemde rust. Verder ben ik niet erg bang uitgevallen."

„Prima. Ik heb behoorlijke sloten, houten luiken die 's avonds dicht horen te zijn en een erg attente hond, die naar de naam Ruschka luistert en natuurlijk boven en beneden telefoon."

Anderson haalde de schouders op. „Het lijkt, vooral door die luiken, een soort zwaarbewaakte veste, maar ik ben niet goedgelovig en kan nu eenmaal niet aannemen, dat de hele wereld wel lief voor me zal zijn als ik lief voor de mensen ben. Als een heleboel mensen maar eens beseften, dat ze inbrekers uitnodigen door 's avonds bij romantische verlichting al hun mooie spullen en antiek aan de watertandende voorbijganger te showen. Sorry hoor, ik had het nou niet over het onderwerp 'inbreker' moeten hebben."

„O, dat doet me toch niets," weerde Vivian beleefd af. „Maak u daar zeker maar geen zorgen over."

Ze vroeg zich af, of zijn vrouw vroeger ook niet de eenzaamheid had moeten overwinnen. Een man die bijna nooit thuis was, vormde ook niet bepaald een rustgevende bescherming!

„Nu, dat is dan geregeld, ofschoon je er natuurlijk nooit werkelijk mee te doen hebt gehad."

Hij vroeg niet maar constateerde een feit, wat Vivian nogal ergerde.

„Behalve dan een man, die zoals later blijken zou, altijd rond het zusterhuis zwierf, en eens op een avond mijn vrij laag gelegen kamer koos,” deelde ze losjes mee. „Ik stond mijn haar te kammen en zag in de spiegel, dat de gordijnen opeens zo bewogen, terwijl het helemaal niet waaide. Ik zag tien vingers verschijnen, die om de rand van de vensterbank klemden.”

Ze lachte hardop bij de herinnering. „Ik heb op dat moment niets gezegd en ook niet gegild, maar ik heb hem, met een stuk natuursteen, dat ik als sier had liggen een fikse dreun op zijn vingers verkocht. Ik hoorde een gil en een plof, waarna ik het raam dichtgooide en alarm ben gaan slaan.”

„Hebben ze die vent gevonden?” vroeg Anderson, die steeds meer tot de ontdekking kwam, dat Vivians uiterlijk erg bedrieglijk was.

„Jawel, de politie had hem al een tijdje in de gaten maar geen bewijs. Nou, hij kon nu niet ontkennen want de dreun was flink aangekomen, zo'n steen heeft puntige kanten en hij liep als het ware zijn wonden nog te likken toen de politie hem pakte. We hebben geen last meer gehad, maar toch ligt zo'n zusterhuis vaak wel te eenzaam. Ik ben niet bang maar wel voorzichtig.”

Vivian beschouwde het onderwerp als afgedaan. Anderson wist nu tenminste dat ze bij onraad kon handelen, want helemaal prettig voelde hij zich natuurlijk toch niet bij de gedachte Hanneke in vreemde handen te moeten achterlaten.

Het huis lag inderdaad vrij eenzaam maar het zag er, ofschoon het intussen donker was geworden, vriendelijk uit. Het was gelukkig geen pronkvilla en evenmin de teerbemide, gerestaureerde oude boerderij. Vivian had niets tegen gerestaureerde boerderijen, als het karakter van het huis bewaard bleef. Ze zag helemaal niet in waarom iedereen die over veel geld beschikte zo nodig opeens als tweede huis 'een gerestaureerde boerderij' moest bezitten en anders niet gelukkig kon zijn. Dit was gewoon een leuk, vriendelijk en niet te groot huis, beigekleurig met bruine luiken en een stevige eiken voordeur. Voorzover ze zien kon was de voortuin niet groot.

„De achtertuin is erg groot en je kunt vanuit de tuin in de roeiboot stappen. Als ik ooit vrij heb ga ik weleens vissen op de plassen.”

Anderson zette zijn wagen op het tuinpad. Vivian vermoedde dat de garage meestal ongebruikt bleef.

„Dag, Maurice...”

Snelle, donkere ogen keken langs hem heen naar het meisje dat voor Hanneke moest zorgen en ze toonden geen verbazing of afkeur. „Ik ben Alice de Hoff en ik woon vijf minuten verderop, in een oud huis dat 'De Rietgors' heet. Als je hulp nodig hebt of iets niet weet, dan vind je het telefoonnummer op de klapper... Ik moet nou gaan, want ik krijg bezoek.”

Ze wuifde en verdween, opzichtig rinkelend met haar sleutelbos, alsof de huisdeur op een armlengte afstand was.

„Altijd vriendelijk, altijd gehaast...”

Maurice sloot glimlachend de voordeur en vroeg of ze het goed vond, dat hij eerst naar Hanneke ging kijken en haar daarna haar kamer wees.

„Ik ga meteen mee, dan weet ze dat ik hier met uw goedkeuring ben.”

Ze liep achter Maurice over de brede, eikenhouten, open trap naar boven. Het ding was blijkbaar nieuw en kraakte in al zijn voegen.

„Het kan geen kwaad. Als de trap mijn gewicht verdraagt, kan dat van jou... u... zéker geen kwaad!”

Hij keek over zijn schouder op haar neer en Vivian vroeg zich af, of dat 'jou... u' opzettelijk was gebeurd. Het derde haar niet.

„Zeg maar gerust je en Vivian,” zei ze kalmpjes. „Daar maak ik nooit een probleem van.”

„Het klinkt gezelliger, dat geef ik toe. Je kunt ook Maurice zeggen.”

Het klonk niet bepaald alsof hij het prettig vond, meer alsof hij een gunst verleende. Ze besloot niet onmiddellijk gebruik te maken van het neerbuigend verleende privilege, maar wel zodra haar dit beter voorkwam.

Maurice opende een deur achter in de lange gang en ze liepen Hannekes kamer binnen.

HOOFDSTUK 2

De kamer was groot, licht en vrolijk. Langs een van de wanden een grote witte kast met boeken en langs de andere wand, op een blijkbaar speciaal daarvoor gecreëerde doorlopende rand, zaten, hingen en stonden de verrukkelijkste poppen, poppetjes, pluchen dieren en speeltjes, allemaal meer om naar te kijken, want de echte knuffelpoppen en dito dieren lagen in een hoek, half in, half uit een met Brabants bont opgemaakte poppenwieg en zagen er allemaal heel wat minder vlekkeloos uit dan de rij op de rand.

Behalve de aardige buitenkant van het huis, de genoeglijke hal met de stenen plavuizen en de open trap kon Vivian nog niet over de inrichting oordelen, maar de kamer van het kind was ingericht op een benauwend luxe wijze. Het was allemaal wit, dik, zacht, te groot, te mooi... voor Vivian geen kinderkamer waar je naar hartenlust kon robbedoezen als je vijf jaar was.

'Prinses op de erwt!' Het was de eerste indruk en misschien niet de vriendelijkste, maar wel eerlijk.

In het brede bed met prachtig geborduurd kussens en lakens, waaroverheen een mollige witte teddy spreid lag Hanneke. Als ze gezeten